

upływem terminu, na jaki zostały zawarte) ani nie zostały przekształcone w umowy użytkowania rybackiego. Jedyna zmiana polega na tym, że na podstawie ust. 5a i 6 nowelizowanego art. 217 Prawa wodnego z dniem 1 stycznia 2006 r. w miejsce Agencji Nieruchomości Rolnych (ANR) – następcy prawnego AWRSP – jako strony umowy dzierżawy wstąpił z mocy prawa dyrektor RZGW. Umowa dzierżawy trwa nadal i jako zawarta na czas oznaczony może być wypowiedziana tylko w wypadkach określonych w umowie (art. 694 w związku z art. 673 § 3 k.c.). Zawarta w 1994 r. umowa dzierżawy nie mogła przewidywać możliwości jej wypowiedzenia w razie braku pozytywnie zaopiniowanego operatu rybackiego po prostu dlatego, że pojęcie operatu rybackiego nie było wtedy znane. Zapewne, jak to zwykle było w umowach dzierżawy, przewidywała możliwość jej rozwiązania w razie niedopełnienia obowiązku prowadzenia racjonalnej gospodarki rybackiej.

W tym miejscu dochodzimy do podstawowego pytania: czy brak pozytywnie zaopiniowanego operatu rybackiego jest równoznaczny z niedopełnieniem obowiązku prowadzenia racjonalnej gospodarki rybackiej? Na tak postawione pytanie można odpowiedzieć dwojako, w zależności od tego, czy kierujemy się przesłankami formalnymi czy merytorycznymi. Od strony formalnej odpowiedź twierdząca nie nasuwa wątpliwości, skoro operat rybacki musi uzyskać pozytywną opinię uprawnionej jednostki (art. 6a ust. 5 ustawy rybackiej), a zgodność z operatem rybackim jest konstytutywnym elementem racjonalnej gospodarki rybackiej (art. 6 ust. 2 ustawy rybackiej). Patrząc od strony merytorycznej sprawa nie jest już taka jasna. Nie jest wykluczone wykazanie, że gospodarka rybacka była pro-

wadzona z wykorzystaniem produkcyjnych możliwości wód, w sposób nienaruszający interesów uprawnionych do rybackstwa w tym samym dorzeczu, z zachowaniem zasobów ryb w równowadze biologicznej i na poziomie umożliwiającym gospodarce korzystanie z nich przyszłym uprawnionym do rybackstwa. Ciężar udowodnienia, że tak gospodarka rybacka była prowadzona, spoczywa, co oczywiste, na dzierżawcy obwodu rybackiego. Gdyby taki dowód mu się powiódł, nie wykluczałbym z góry wniosku, że brak pozytywnego zaopiniowania operatu rybackiego nie jest sam przez się wystarczającą podstawą do wypowiedzenia umowy dzierżawy rybackiej przed terminem upływu jej ważności.

Badane zagadnienie prawne okazuje się niezwykle skomplikowane, co jest następstwem meandrów naszej legislacji. Gdyby chodziło o „nowe” użytkowanie rybackie, to sprawa byłaby oczywista ze względu na jasne i niebudzące żadnych wątpliwości brzmienie art. 13 ust. 7 Prawa wodnego – nierealizowanie założeń operatu rybackiego (rzecz jasna, pozytywnie zaopiniowanego, bo bez pozytywnej opinii operat nie jest „wymaganym operatem”) daje postawę do rozwiązania umowy użytkowania. Jeśli jednak chodzi o „stare” dzierżawy rybackie (tj. umowy dzierżawy zawarte przed wejściem w życie ustawy z 27 września 1996 r. nowelizującej ustawę rybacką i wprowadzającej instytucję operatu rybackiego), to nie wykluczałbym możliwości wykazywania, że brak pozytywnie zaopiniowanego przez uprawnioną jednostkę operatu rybackiego nie jest sam przez się dowodem, że gospodarka rybacka była prowadzona nieracjonalnie.

Wojciech Radecki

Konferencje ♦ Seminarium ♦ Targi ♦ Wystawy ♦ Spotkania ♦ Zjazdy

ScanBalt Forum i Biomaterial Days 2009 w Kalmarze

W dniach 7 - 9 października ubiegłego roku odbyły się jednocześnie w Kalmarze dwa międzynarodowe spotkania: ScanBalt Forum i Biomaterial Days 2009. Ósmy ScanBalt Forum zorganizowano pod hasłem: Odtworzenie Morza Bałtyckiego: ograniczenia i możliwości. Problematyka zjazdu pierwszy raz dotyczyła zagadnień związanych z ochroną środowiska. Spotkanie zostało zorganizowane przez Uniwersytet w Kalmarze (od 1 stycznia 2010 r. – Uniwersytet Lineusza) pod auspicjami ScanBalt BioRegion przy wsparciu Rady Regionalnej w Kalmarze, miasta Kalmar, Szwedzkiego Instytutu na Rzecz Środowiska Morskiego i szwedzkiego Urzędu Rejonowego Południowego Bałtyku. Założeniem forum było skupienie naukowców,

menedżerów i urzędników państwowych w celu rozpowszechnienia i przedyskutowania doświadczeń, możliwości i ograniczeń przy aktywnych metodach restytucji oraz wpłynięcie na rozwój współpracy w rejonie Morza Bałtyckiego od poziomu lokalnego do międzynarodowego.

Warto nadmienić, że ScanBalt jest organizacją utworzoną przez społeczność naukowców nauk przyrodniczych w regionie Morza Bałtyckiego (ScanBalt BioRegion). To instytucja non-profit finansowana w oparciu o składki członkowskie. Zadaniem ScanBalt, jako „platformy” jest pośredniczenie, koordynacja i komunikacja oraz służenie jako dostawca „usług” dla jej członków. Sekretariat tej organizacji znajduje się w Kopenhadze, a biura łącznikowe

są obecnie w Tartu, Gdańsku i Rostocku. Pierwszy ScanBalt Forum został zorganizowany w 2001 roku. Dotychczas spotkania zorganizowano w: Teschow, Gdańsku, Turku, Oslo, Tartu, Kopenhadze i Wilnie. Od zeszłego roku ScanBalt Forum i Biomaterial Days są organizowane równoległe. W tym roku ScanBalt Forum odbędzie się 22-24 września w Tallinie. Więcej można przeczytać na stronie: www.scanbalt.org.

W spotkaniu obok znanych naukowców uczestniczyli między innymi szwedzcy urzędnicy różnych szczebli oraz reprezentanci Komisji Helsińskiej i Komisji Europejskiej UE.

Pierwszego dnia program kongresu był wspólny dla uczestników ScanBalt Forum i Biomaterial Days. Później obrady toczyły się niezależnie. Referaty na ScanBalt Forum zostały zgrupowane w czterech blokach tematycznych, tj.: warunki środowiskowe i plany zarządzania w regionie Morza Bałtyckiego, odtworzenie warunków środowiskowych w rzekach i w strefie przybrzeżnej, reintrodukcja roślin i zwierząt, morska inżynieria środowiskowa. Poza wykładami odbyła się także sesja posterowa. Ponadto w trakcie kongresu gospodarze ScanBalt Forum i Biomaterial Days podjęli goście uroczystym obiadem na zamku w Kalmarze.

Trzydniowe prelekcje prowadzili głównie uznani naukowcy, którzy zajmują się między innymi biologią i ekologią organizmów występujących w Bałtyku. Moje szcze-

gólne zainteresowanie wzbudziły prezentacje dotyczące prognoz zmian poziomu morza, eutrofizacji, wielu kłopotów przy odtwarzaniu morskich ekosystemów oraz roli ryb drapieżnych w ekosystemie naszego morza. Co ciekawe zagadnienia dotyczące ochrony szczupaka znalazły się aż w dwóch wystąpieniach. Skandynawskie projekty odbudowy populacji tych ryb bazują na odtwarzaniu ich naturalnych tarlisk celem wsparcia rozrodu dzikich ryb. Prezentowane wyniki potwierdzały zasadność prowadzonych działań. Strategia ta jest całkowicie odmienna od powszechnie stosowanej w Polsce praktyki beztrojskiego zarybiania szczupakiem, gdzie nader często materiał zarybieniowy pochodzi z innego regionu kraju. Przykładem mogą być prowadzone od 2006 roku zarybiania Zatoki Puckiej materiałem pochodzącym z jezior.

Nasza prezentacja (R. Bartel, M. Skóra, J. Gessner) o reintrodukcji jesiotra ostronosego cieszyła się dużym zainteresowaniem. Przedstawiliśmy historię zaniku jesiotra w Europie, działania w celu jego przywrócenia do wód Odry i Wisły oraz wyniki naszych prac na przykładzie eksperymentów przeprowadzonych w dorzeczu Odry w roku 2007. Po prelekcji dyskusja skupiła się głównie nad wpływem rybołówstwa i odpowiedzialnością łowiących ryby w morzu w perspektywie przyszłego sukcesu obecnie prowadzonych zarybień. Porównując nasze działania z innymi przedstawionymi programami, należałoby bar-

dziej rozpropagować i upowszechnić dostęp do informacji w Polsce o pracach nad przywróceniem jesiotra (np. poprzez stronę www.). Ponadto brakuje prób angażowania w te prace społeczeństwa, bez którego wsparcia wiele ukazanych na ScanBalt Forum projektów nie odniosłoby zamierzonego skutku.

Ostatnią częścią programu było zwiedzenie pilotażowej hodowli omułka w Hagby. Małże te naturalnie osiadają na unoszącym się w toni w strefie przybrzeżnej sztucznym podłożu. Następnie wyrosnięte osobniki są zdrapywane i wykorzystywane do trzech celów: jako pasza dla świń, źródło nawozu i biogazu oraz pokarm dla ludzi.

Polska reprezentacja po szwedzkiej była najliczniejsza, w jej skład wchodził pracownicy i studenci z Instytutu Oceanografii UG, Zakładu Ryb Wędrownych IRS, Zakładu

Oceanografii Rybackiej i Ekologii Morza MIR, Instytutu Technologii Drewna, Instytutu Melioracji i Użytków Zielonych, Wydziału Inżynierii Środowiska Politechniki Śląskiej, Instytutu Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa PIB w Puławach, Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Świętokrzyskiej, Wydziału Politologii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, Zakładu Genetyki i Biotechnologii Morskiej PAN i in.

Organizatorom spotkania należą się słowa pochwały. Wszystko było perfekcyjnie zorganizowane i przygotowane w wysokim standardzie. Ponadto nasze wydatki związane z dotarciem i pobytem na kongresie zostały pokryte przez gospodarzy.

Michał Skóra

Zakład Ryb Wędrownych IRS w Gdańsku

Finale konkursu plastycznego na znaczek do znakowania ryb i konkursu na najlepiej opisany znaczek

13 listopada 2009 roku w Szkole Podstawowej im. Józefa Wybickiego w Jastarni zakończył się konkurs plastyczny na pracę ukazującą znaczek do znakowania ryb. Organizatorem konkursu był Zakład Ryb Wędrownych IRS w Gdańsku, a nagrody zostały ufundowane przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Towarzystwo Promocji Ryb „Pan Karp”. Idea zainteresowania młodzieży problematyką ochrony ryb wędrownych i potrzeba dotarcia do rybaków przez ich dzieci zrodziła się w ubiegłym roku (Komun. Ryb. 2009/1: 40-41). Przesłanką był stale obserwowany spadek odsyłania przez rybaków i wędkarzy

znaczków pochodzących od znakowanych ryb. Wśród przyczyn, które mogą wpływać na ten fakt należy wymienić: konieczność rozliczania się rybaków z urzędami skarbowymi (decyzja wprowadzona w 2007 r.) z premii otrzymanych w zamian za przesłanie znaczków do IRS, zesztoroczna zmiana adresu naszego Zakładu i prawie dwuletni brak bezpośrednich kontaktów z rybakami łódzkimi w terenie.

W ubiegłym roku zorganizowano w tej samej szkole konkurs na najlepiej opisany znaczek. Pomimo specjalnie skierowanej do najmłodszych prelekcji oraz przygotowa-

Fot. 1

Fot. 2

Fot. 3

Fot. 4

nia cennych nagród w postaci odtwarzaczy MP4 i MP3, ostatecznie jedynie troje dzieci przyniosło łącznie 9 znaczków, przekazane przez dwóch rybaków, a załączone do nich opisy okoliczności złowienia i dane o samych rybach były tylko w 2 przypadkach realne. W trakcie spotkania dzieci okazały duże zainteresowanie tematyką i zwróciły uwagę organizatorów, że nie każde z nich ma możliwość wzięcia udziału w konkursie ze względu na brak w ich rodzinach dorosłych osób łowiących ryby. Sprawiedliwym rozwiązaniem było ogłoszenie konkursu plastycznego z myślą o wszystkich uczniach szkoły.

Tym razem ogłoszono równolegle dwa konkursy: na najlepiej opisany znaczek i plastyczny na znaczek do znakowania ryb. W dniu planowanego ich zakończenia okazało się, że dzieci nie przyniosły żadnego znaczka. Ponadto część z uczniów była nieobecna na zajęciach i po powrocie do szkoły zgłosiła dyrekcji chęć wzięcia udziału w pierwszym konkursie, dlatego zdecydowano o jego przedłużeniu o kolejny tydzień.

Pomimo że konkurs plastyczny był skierowany do uczniów z klas 0-6, to prace przygotowało tylko 14 dzieci z zerówki (fot. 1, 2). Autor na ręce wychowawczynie klasy O^A

pani mgr J. Selin przekazał dyplom od Ministra MRiRW za zaangażowanie w ochronę ryb wędrownych. Nagrody książkowe autorstwa Jana Motyli z serii „Historia karpiepisana” cieszyły się od chwili wręczenia dużym zainteresowaniem wśród najmłodszych (fot. 3). Jeden z laureatów konkursu przy wręczaniu nagrody zaznaczył: „Proszę pana, a mój tata jest rybakiem”. Miejmy nadzieję, że kilkuletni chłopak, który jest teraz dumny z zawodu swojego taty i już wie o znaczeniu znaczków, którymi znakuje się ryby, pójdzie w jego ślady.

W zakończonym tydzień później konkursie na najlepiej opisany znaczek wzięła udział trójka nowych uczniów. Znaczki zostały przekazane przez 3 rybaków. Łącznie uzyskano ich 4 sztuki. Pochodziły one z ryb pozakowanych w Finlandii, Estonii i Polsce. Załączone dane do znaczków zagranicznych były wiarygodne. Opis polskiego znaczka ograniczył się jedynie do podania rejonu połowu. Wśród przekazanych prac prezentujemy wyjątkową pracę uczennicy Heleny z klasy IV A (fot. 4).

Michał Skóra

Zakład Ryb Wędrownych IRS w Gdańsku

NON OMNIS MORIAR

„Nie ma Go z nami, ale pozostanie zawsze w naszych myślach”

Z głębokim żalem zawiadamiam, że w dniu 28 stycznia 2010 zmarł mój kochany Wuj, przyjaciel i nauczyciel w życiu i łowiectwie śp. **KONSTANTY BORTKIEWICZ**, lat 91.

Wszystkim, którzy wzięli udział w pożegnaniu zmarłego,
składam serdeczne wyrazy wdzięczności.

Pogrążony w smutku,
Marcin Bortkiewicz z rodziną

Odeszli...

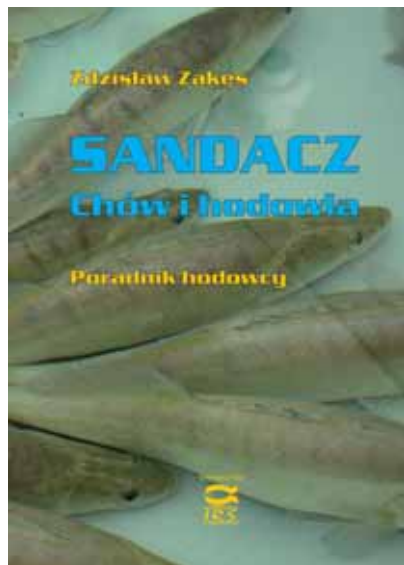
Dr Konstanty Bortkiewicz (2.01.1919 - 28.01.2010)

Rybacktwo polskie poniosło bolesną stratę. W dniu 28 stycznia 2010 zmarł dr Konstanty Bortkiewicz, który już za życia stał się legendą rybackstwa polskiego. Kierując przez lata Państwowym Gospodarstwem Rybackim w Bydgoszcy stał się nauczycielem i wychowawcą, a także kolegą i przyjacielem swych pracowników stanowiących dziś trzon kadry kierowniczej przedsiębiorstw rybackich północnej Polski. Dyrektor Bortkiewicz był jednym z pionierów wielkotowarowej produkcji pstrągów tęczowych w Polsce, dzięki realizacji wówczas wizjonerskiej inwestycji Zakładu Hodowli Pstrąga Myłof, będącego w latach 70. jednym z największych i najnowocześniejszych obiektów tego typu w Europie. Ten dar przenikliwego patrzenia na możliwy rozwój przyszłych wydarzeń, w połączeniu z umiejętnością otaczania się wartościowymi współpracownikami, których obdarzał właściwą Mu życzliwością, zaowocował modelową prywatyzacją majątku Gospodarstwa Rybackiego w Bydgoszcy. Każdy jego składnik jest dziś dobrze prosperującym przedsiębiorstwem, których trzon stanowi kadra dawnych wychowanków i pracowników dyrektora Konstantego Bortkiewicza.

Był On także wspaniałym kolegą i kompanem, pełnym ciepła, humoru i zaraźliwej radości życia.

Takim pozostanie w naszej pamięci.

**Zdzisław Zakęś – Sandacz. Chów i hodowla. Poradnik hodowcy –
Wyd. IRS, 2009, s. 203, oprawa twarda, szyta, ilustracje i zdjęcia -
kolor**

Pomimo dość długiego okresu, jaki upłynął od pierwszych udokumentowanych prób sztucznego rozrodu sandacza, jeszcze do początku lat 90. ubiegłego stulecia stan wiedzy na ten temat oraz intensywnych, w pełni kontrolowanych metod produkcji materiału zarybieniowego nie został jednak istotnie poszerzony. Odnosić należy, że w okresie tym próby kontrolowanego rozrodu tego gatunku podejmowali zarówno naukowcy, jak i praktycy. Uzyskiwane wyniki, w znakomitej większości przypadków nie były zachęcające. Niewątpliwie, wśród przedstawicieli naszej rodzimej ichtiofauny sandacz należy do jednych z trudniejszych w chowie i hodowli, a przyczyn owych trudności należy szukać w specyficznych cechach jego biologii i niewystarczającym ich poznaniu. Badania przeprowadzone w ostatnich kilkunastu latach w Zakładzie Akwakultury Instytutu Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie (ZA IRS) pozwoliły na opracowanie sztucznego, stymulowanego hormonalnie rozrodu tego gatunku w stopniu na tyle zadowalającym, że metoda ta została już z powodzeniem wdrożona do praktyki rybackiej. Od kilku lat z sukcesem stosowana jest też metoda rozrodu pozasezonowego. Co ważne, oparta jest ona na tarłakach hodowlanych, podchowiwanych w zamkniętych obiegach wody (obiegach recyrkulacyjnych) już od wylęgu. Istotnym elementem metody sztucznego rozrodu sandacza było opanowanie procedury odklejania i inkubacji ikry w aparatach wylęgarniczych. Opracowana została również metoda inten-

sywnego podchowu narybku letniego na paszach sztucznych (metoda ekstensywno-intensywna). W ostatnich latach została znacząco rozwinięta metoda intensywnego podchowu wylęgu w warunkach zamkniętych obiegów wody. Należy dodać, że w urządzeniach tego rodzaju możliwa jest również produkcja sandacza do wielkości konsumpcyjnej (masa ciała > 1 kg), a pierwsze farmy nastawione na produkcję tego gatunku rozpoczęły już swoją działalność w Holandii i Danii. Z uwagi na obserwowany w Polsce w ostatnich latach wzrost znaczenia zarybień wód otwartych gatunkami drapieżnymi, w tym sandaczem, zwiększyło się zainteresowanie gospodarstw rybackich metodami umożliwiającymi zintensyfikowanie i zoptymalizowanie produkcji materiału zarybieniowego. Odnosić należy, że wzrost zainteresowania sandaczem dotyczy nie tylko krajów Europy Centralnej, w której był on zawsze doceniany przez rybaków, wędkarzy i konsumentów, ale również Europy Zachodniej. W efekcie pojawiło się szereg wartościowych informacji uzupełniających np. zagadnienie intensywnego żywienia tego gatunku. Bank danych o sztucznym rozrodzie i podchowcie został znacząco poszerzony przez praktyków rybackich rozrządzających i produkujących materiał zarybieniowy sandacza. [ze Wstępu]

**Ryszard Wojda – Karp. Chów i hodowla. Poradnik hodowcy. Wyd. IRS 2009, s. 396
(wydanie III, rozszerzone i poprawione)**

Książka przedstawia następujące zagadnienia:

1. Wiadomości wstępne (*rys historyczny rozwoju hodowli ryb w stawach, gospodarcze znaczenie chowu ryb w stawach, podstawy prawne dotyczące ochrony zdrowia ryb*)
2. Biologia i hodowla karpia (*biologia i zalety hodowlane karpia, historia hodowli karpia w Polsce, prace genetyczno-selekcyjne w hodowli karpia*)
3. Charakterystyka stawu jako środowiska chowu ryb (m.in. *podział ogólny stawów, morfologia i produkcja biologiczna stawu, środowisko wodne, podstawowe elementy chemizmu wody, dno stawu, wodne organizmy zwierzęce*)
4. Podstawowe wiadomości o gospodarce wodnej i budownictwie stawowym (m.in. *techniczna charakterystyka stawów, kategorie stawów w gospodarstwie karpowym, charakterystyka kategorii stawów, gospodarka wodna w stawach, ujęcie, doprowadzenie i odprowadzenie wody, elementy składowe stawu*)
5. Metody chowu (m.in. *stosowanie obsad klasowych i mieszanych w wychowie ryb, ekstensywna i intensywna gospodarka stawowa, wychów materiału obsadowego karpia, produkcja ryb towarowych, magazynowanie ryb towarowych*)
6. Odłowy ryb (*organizacja – ogólne zasady i terminy odłowów, sposoby odławiania ryb, sprzęt i urządzenia do odłowu*)
7. Żywienie karpia (m.in. *charakterystyka ważniejszych pasz, preliminowanie ilości pasz*)
8. Podnoszenie kultury stawów (m.in. *osuszanie dna, uprawy mechaniczne*)
9. Nawożenie stawów (*organiczne, mineralne, wapnowanie stawów*)
10. Chów ryb dodatkowych w stawach karpowych (m.in. *łososiowate, drapieżne, karpowate*)
11. Profilaktyka i higiena stawów (m.in. *dezynfekcja stawów, przepisy prawne dot. zdrowia ryb*)
12. Organizacja produkcji w gospodarstwie stawowym (m.in. *prowadzenie księgowości rybackiej*)
13. Szkodniki ryb
14. Kalendarz prac w gospodarstwie karpowym

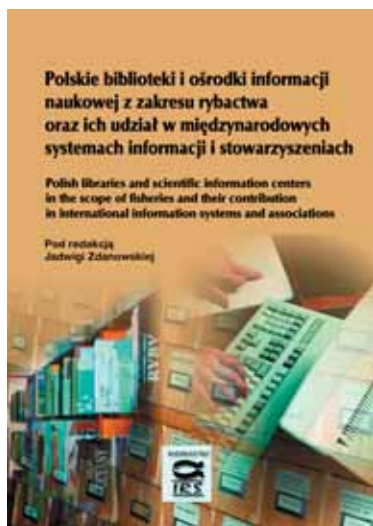
Opracował: Henryk Chmielewski

Z inicjatywy Zarządu Województwa Warmińsko-Mazurskiego Instytut Rybactwa Śródlądowego im. Stanisława Sakowicza w Olsztynie podjął się wykonania opracowania oceny stanu oraz perspektyw rozwoju rybactwa śródlądowego i nadbrzeżnych obszarów rybackich w województwie warmińsko-mazurskim. Realizacja zadania trwała kilka miesięcy, przy czym autorami opracowania byli głównie specjaliści z IRS oraz Wojciech Radecki z Instytutu Nauk Prawnych PAN we Wrocławiu, Janusz Guziur z Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie i Iwona Psuty z Morskiego Instytutu Rybackiego w Gdyni. Efektem finalnym realizacji zadania było wydanie publikacji książkowej pt. **„Diagnoza aktualnego stanu oraz perspektyw rozwoju rybactwa śródlądowego i nadbrzeżnych obszarów rybackich w województwie warmińsko-mazurskim (red. A. Wołos, Wydawnictwo IRS, Olsztyn: ss. 352)**. W publikacji przedstawiliśmy następujące zagadnienia: podstawy prawne rybactwa i powiązania zewnętrzne, jeziorowa gospodarka rybacka, stawowa gospodarka rybacka, rybołówstwo na Zalewie Wiślanym, gospodarka rybacko-wędkarska w rzekach, sektorowe programy operacyjne w zakresie rybactwa, ocena gospodarki rybackiej w regionie z uwzględnieniem perspektyw jej rozwoju jako funkcji gospodarczej oraz jej wpływu na środowisko naturalne ze szczególnym uwzględnieniem obszarów chronionych. Książka jest bogato zilustrowana graficznie i fotograficznie, i jak to stwierdza we wstępie Marszałek Województwa Warmińsko-Mazurskiego Jacek Protas, cyt. *„Jest to wydanie pionierskie i nowatorskie, gdyż w chwili obecnej nie opracowano w innych regionach kraju analogicznej diagnozy. Dokonanie rzetelnej inwentaryzacji ichtiologicznej w ekosystemach wodnych powoli na skuteczniejsze wspieranie działań mających na celu ochronę oraz nakreśli cele fundamentalne, które będą priorytetem*

zabiegów zmierzających do poprawy efektywności i racjonalności w gospodarowaniu pożytkami naszych wód. Wspieranie takich działań przełoży się na wymierne efekty ekologiczne.”

Arkadiusz Wołos

Polskie biblioteki i ośrodki informacji naukowej z zakresu rybactwa oraz ich udział w międzynarodowych systemach informacji i stowarzyszeniach – Red. J. Zdanowska, Wyd. IRS 2009, s. 69

Przedstawiono polskie biblioteki i ośrodki informacji naukowej z zakresu rybactwa i nauk o wodzie, ich organizację i działalność oraz współpracę z zagranicznymi placówkami o podobnym charakterze. Międzynarodowa współpraca jest realizowana głównie w ramach tworzenia systemów informacji oraz w europejskim stowarzyszeniu EURASLIC (European Association of Aquatic Sciences Libraries and Information Centers).

Specjalistyczne biblioteki i ośrodki informacji naukowej z zakresu rybactwa i nauk dotyczących wód morskich i śródlądowych w Polsce charakteryzują się wieloletnią tradycją gromadzenia, przechowywania i udostępniania swych zbiorów wszystkim zainteresowanym. Zbiory te są opracowane w sposób profesjonalny, zgodny z normami katalogowania i sporządzania opisów bibliograficznych oraz w postaci elektronicznej w bazach danych. Dane o polskiej literaturze naukowej z tego zakresu tematycznego są wysyłane do międzynarodowych systemów informacji, jak np. AGRIS (Agricultural Information System), ASFIS (Aquatic and Fisheries Sciences Information System). W Polsce funkcjonuje kilka baz danych opisujących tę literaturę w szerokim zakresie, uwzględniających prace naukowe, technologiczne i publikacje popularne. Wśród nich bardziej znane to SIGŻ (System Informacji o Gospodarce Żywnościowej) - realizowany pod kontrolą Centralnej Biblioteki Rolniczej w Warszawie oraz baza AGRO tworzona na Uniwersytecie Przyrodniczym (dawniej Akademii Rolniczej) w Poznaniu. Najstarsza biblioteka rybacka w Polsce powstała w latach dwudziestych XX w., w Morskim Instytucie Rybackim (MIR) w Gdyni. Biblioteka ta posiada zbiory głównie o tematyce dotyczącej ryb i rybołówstwa morskiego, zarządzania zasobami morza, przetwórstwa rybnego, oceanologii, oceanografii, biologii morza, ponadto zbiory, których zakres tematyczny odpowiada potrzebom prowadzących badania naukowe pracowników MIR. Drugą, unikatową biblioteką rybacką jest Biblioteka Instytutu Rybactwa Śródlądowego (IRS) w Olsztynie, która powstała wraz z utworzeniem Instytutu w latach pięćdziesiątych XX w. Zbiory Biblioteki IRS obejmują tematycznie głównie rybactwo śródlądowe i wszelkie aspekty środowiska słodkowodnego, hydrobiologię, ichtologię, także choroby ryb i wpływ zanieczyszczeń na ryby oraz inne zagadnienia w zależności od potrzeb zgłaszanych przez czytelników. [ze Wstępu]

Opracował: Henryk Chmielewski

Gospodarstwo pstrągowo-karpiove pilnie sprzedam.

Tel. kontaktowy 602 362 032

Stan i uwarunkowania rozwoju rybactwa śródlądowego – Red. M. Mickiewicz, Wyd. IRS 2009, s. 148

W książce poruszono następujące tematy:

- Analiza jeziorowej produkcji rybackiej w 2008 roku
- Gospodarka zarybieniowa prowadzona w jeziorach polskich w 2008 roku
- Sytuacja ekonomiczno-finansowa podmiotów uprawnionych do rybackiego użytkowania jezior w 2008 roku
- Gospodarka rybacko-wędkarska w zbiornikach zaporowych w 2008 roku
- Zmiany rybackich regulacji prawnych po XIII Krajowej Konferencji Rybackich Użytkowników Jezior, Rzek i Zbiorników Zaporowych z roku 2008
- Szacowanie strat ichtiofauny – przykład ze zlewni Bugu
- Niekorzystne zmiany ichtiofauny jako skutek błędów w gospodarce rybackiej na przykładzie populacji sieławy z Jeziora Legińskiego
- Jakość wody Zbiornika Maltańskiego w Poznaniu
- Ichtiofauna i wydajność rybacka Zbiornika Maltańskiego przykładem dużych możliwości produkcyjnych zbiorników zaporowych
- Aktualny stan wiedzy o węgorzu w kontekście wprowadzenia planów gospodarowania jego zasobami
- Węgorz w Europie w przeddzień wprowadzenia planów gospodarowania jego populacją
- Oddział Rybackich Użytkowników Jezior, Rzek i Zbiorników Zaporowych Związku Producentów Ryb – pierwszy rok działalności

Opracował: Henryk Chmielewski

KONFERENCJA

„Choroby ryb podlegające obowiązkowi zwalczania i rejestracji”

Olsztyn 2-3.09.2010

Komunikat 1

doskonała możliwość wymiany doświadczeń w tym zakresie. Materiały w formie monografii będą stanowiły źródło najnowszej wiedzy.

Organizator konferencji:

- **Sekcja Epizootologii i Administracji Weterynaryjnej PTNW**
- Główny Inspektorat Weterynarii, Departament Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii MEiRW, Wydział Medycyny Weterynaryjnej UWM w Olsztynie,
- **Sekcja Immunologów Weterynaryjnych PTiDiK,**
- Wojewódzkie Inspektoraty Weterynarii w Olsztynie, Gdańsku i Szczecinie, EAAP Oddział Polska
- **Honorowy Patronat: Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna**

Konferencja jest adresowana do wszystkich praktyków, naukowców zajmujących się szeroko rozumianą problematyką związaną z ochroną zdrowia ryb, o zasięgu ogólnopolskim z udziałem znanych gości zagranicznych.

Tematyka konferencji obejmuje zagadnienia z zakresu rozpoznawania i zwalczania chorób ryb (wszystkich gatunków) podlegających obowiązkowi zwalczania i rejestracji. Celem konferencji jest ocena aktualnej sytuacji epizootycznej tych chorób (głównie VHS, IHN, KHV) w Polsce i UE, przedstawienie powiatowym lekarzom weterynarii, epizootologom, lekarzom weterynarii, sprawującym opiekę nad hodowlami ryb oraz wszystkim osobom zainteresowanym tym tematem, aktualnych zasad zwalczania chorób ryb. W programie konferencji przewiduje się 2 sesje plenarne, po 6 referatów, obejmujących m.in. doskonalenie metod diagnostyki, profilaktyki i immunoprofilaktyki, ocenę sytuacji epizootycznej VHS, IHN, KHV; prezentacja nowej generacji szczepionek dla ryb oraz metod ich stosowania; wpływ skażenia środowiska na odporność przeciwwakażną u ryb. Będzie to

Komitet Organizacyjny:

prof. dr hab. Wojciech Szweda (przewodniczący)
prof. dr hab. Andrzej K. Siwicki
dr wet. Elżbieta Terech-Majewska
dr wet. Zbigniew Procajto

Koszt uczestnictwa (w tym materiały konferencyjne oraz lunch i przerwy kawowe) wynosi **200 zł** (bez kosztów noclegów).

Prosimy o zgłaszanie uczestnictwa do **31 lipca 2010 r.** na adres szweda@uwm.edu.pl oraz etam@uwm.edu.pl.

Adres do kontaktu

Prof. dr hab. Wojciech Szweda
Katedra Epizootologii, Wydział Medycyny Weterynaryjnej
Uniwersytet Warmińsko-Mazurski
10-718 Olsztyn, ul. Oczapowskiego 13 pok. 6
tel/fax. 089 523 35 74
email do kontaktu: szweda@uwm.edu.pl, etam@uwm.edu.pl

Informacje szczegółowe będą opublikowane w Komunikacie nr II w drugim numerze Komunikatów Rybackich 2010.

Zapraszamy do udziału w konferencji
Przewodniczący KO
Prof. dr hab. Wojciech Szweda

„WYLĘGARNIA 2010”

Mrągowo 8-10 września 2010 r.

Temat przewodni: „Ryby rzadkie i chronione”

Organizatorzy:

- Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie:
 - Zakład Akwakultury,
 - Zakład Hodowli Ryb Jesiotrowatych.

Komunikat 1

Zapraszamy wszystkich praktyków i naukowców zajmujących się tematyką wylęgarniczo-podchowową ryb i raków na kolejną, coroczną konferencję „Wylęgarnia 2010”. Tegoroczne spotkanie planujemy zorganizować w dniach **8 - 10 września 2010 roku** w Mrągowie, niekwestionowanej stolicy muzyki country, w hotelu Mazuria nad jeziorem Czos (<http://www.hotelmazuria.pl/index.html>).

Pragniemy, aby tym razem najbliższa „Wylęgarnia” poświęcona była zagadnieniom związanym z rozrodem i podchowem tzw. gatunków rzadkich i chronionych. Swoje miejsce znajdą również inne gatunki ryb i nie zabraknie oczywiście innych, ważnych tematów dotyczących szeroko rozumianej problematyki wylęgarniczo-podchowalniczej.

Wzorem lat ubiegłych przewidujemy formułę konferencji z sesjami plenarnymi (z referatami) oraz sesją plakatową. Na każdy referat proponujemy do 20 minut z dyskusją. Organizatorzy rezerwują sobie prawo wyboru doniesień. Dlatego prosimy autorów referatów i plakatów o zgłoszenie ich tytułów (z zaznaczeniem formy prezentacji) do końca marca 2010 roku drogą elektroniczną na adres: zakes@infish.com.pl. Autorzy są proszeni o przesłanie maszynopisów swoich doniesień w formie tradycyjnej i elektronicznej (Word) w nieprzekraczalnym terminie do końca kwietnia 2010 roku na adres:

prof. dr hab. Zdzisław Zakęś
Zakład Akwakultury
Instytut Rybactwa Śródlądowego
ul. Oczapowskiego 10
10-719 Olsztyn
z dopiskiem „Wylęgarnia 2010” [kontakt (89) 5240171;
adres e-mail: zakes@infish.com.pl].

Maszynopisy powinny być przygotowane w sposób zgodny z wymaganiami zamieszczonymi we wskazówkach do autorów nadsyłających prace do redakcji *Archiwum Rybactwa Polskiego/Archives of Polish Fisheries* (dostępne na stronie www.infish.com.pl). Przesłane opra-

cowanie musi zawierać **streszczenie składające się z 150-200 słów. W przypadku, gdy nadesłana praca nie będzie spełniała ww. wymagań zostanie ona odesłana autorowi/autorom.**

Informacje o konferencji i karty uczestnictwa będą dostępne w kolejnym komunikacie, zamieszczonym w następnym numerze Komunikatów Rybackich, a także na stronie internetowej IRS: www.infish.com.pl.

Zapraszamy do udziału.
Za Komitet Organizacyjny:
dr Dariusz Ulikowski
Zakład Hodowli Ryb Jesiotrowatych
Pieczarki 50
11-610 Pozezdrze
tel./fax 87-4283666
kom. 0503068601, ulikowski@infish.com.pl

prof. dr hab. Zdzisław Zakęś
Zakład Akwakultury
10-719 Olsztyn, ul. Oczapowskiego 10
tel. 89-5240171
zakes@infish.com.pl